

[truth] **LINK**

9

Moartea, în sfârșit înfrântă

descoperă.conectează-te.experimentează

9 MOARTEA, ÎN SFÂRȘIT ÎNFRÂNTĂ

DESCOPERĂ

Prin puterea iubirii care se jertfește, Isus a biruit păcatul și moartea în favoarea noastră. Învierea Sa este o dovadă a acestei biruințe.

MOARTEA LUI HRISTOS

În studiul anterior am descoperit că există două feluri de moarte. Prima este moartea fizică, obișnuită, de care au parte toți oamenii. Când cineva are parte de prima moarte, trece într-o stare de inconștiență asemănătoare somnului. Din această moarte, toate ființele omenești vor fi „trezite” sau înviate. „Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată” (Ioan 5:29). Cei neprihăniți, fiind îndreptățiți și schimbați prin harul mântuitor al lui Dumnezeu, vor începe să trăiască într-o părtășie veșnică împreună cu El. Cei răi vor sta înaintea lui Dumnezeu, dând socoteală pentru viețile lor și vor muri de moartea a doua – nu pentru că asta vrea Dumnezeu, ci din cauza a ceea ce au devenit; identificându-se cu răul, ei se așază în opoziție totală cu dragostea lui Dumnezeu, lucru care îi face incapabili să trăiască pentru alții. Moartea a doua nu este doar o distrugere a trupului, ci atât a trupului, cât și a „sufletului (*psyche*)” (Matei 10:28). Moartea a doua mai implică și responsabilitatea morală deplină înaintea lui Dumnezeu pentru orice faptă rea, ceea ce înseamnă că fiecare conștiință va purta propria vină.

Având această înțelegere fundamentală a diferenței dintre prima moarte și cea de-a doua, suntem pregătiți să studiem despre moartea lui Isus și să fim lăsați fără cuvinte de profunzimea de nedescris și de frumusețea iubirii Lui jertfitoare.

Citiți cu atenție următoarele paseje biblice: Matei 26:36-39; Isaia 53 și 2 Corinteni 5:21. Urmăriți mai ales folosirea cuvântului „suflet” și discutați aspectul psihologic al suferințelor îndurate de Isus. Discutați de asemenea aluziile repetate despre Isus care poartă, suferă și Se identifică cu păcatul nostru. Întrebările următoare vă vor ajuta:

Înainte de orice suferință de natură fizică, Isus le-a spus ucenicilor că sufletul Lui (*psyche*) era pe moarte. Dacă nu era o cauză fizică, atunci ce forță letală îi producea moartea lui Isus, conform versetelor de mai sus?

Pavel spune că Isus a fost „făcut păcat pentru noi”, iar Isaia declară că El „a fost pus în numărul celor fărădelege”. Discutați cum trebuie să Se fi simțit Isus, purtând pe conștiința Sa păcatele noastre. Ce cuvinte vă vin în minte pentru a descrie aceste emoții?

Având pe conștiința Sa povara chinuitoare a păcatului nostru, Isus a strigat de pe cruce: „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46). În acest context, citați Ioan 1:18 și Ioan 10:30, unde ni se spune că Isus a trăit în cea mai strânsă relație posibilă cu Tatăl.

Deși Tatăl era chiar acolo, suferind împreună cu El, Isus nu Îi putea simți prezența. În schimb, Se simțea complet zdrobit de greutatea vinei noastre, ca și când ar fi fost a Lui. Discutați cum trebuie să Se fi simțit Isus când a pătruns într-o beznă mentală și emoțională totală, cauzată de despărțirea de Tatăl.

Aceasta ne duce cu gândul la cea mai uluitoare realitate imaginabilă. Urmăriți cu atenție logica următoarelor afirmații:

Deși Isus vorbise cu încredere despre învierea Sa cu ceva timp în urmă (Matei 17:22,23), acum, aflându-Se răstignit pe o cruce, purtând pe conștiință povara zdrobitoare a păcatelor noastre, a fost învăluit în întuneric și S-a simțit complet separat de Tatăl din punct de vedere spiritual. Învierea a dispărut dinaintea ochilor Săi. Psalmul 88 este o profeție mesianică ce descrie adâncimea întunericului spiritual în care S-a avântat Isus:

„Căci mi s-a săturat sufletul de rele și mi se apropie viața de Locuința morților. Sunt pus în rândul celor ce se coboară în groapă, sunt ca un om care nu mai are putere. Stau întins printre cei morți, ca cei uciși și culcați în mormânt, de care nu-Ți mai aduci aminte și care sunt despărțiți de mâna Ta. M-ai aruncat în groapa cea mai de jos, în întuneric, în adâncuri. Mânia Ta mă apasă și mă năpădești cu toate valorile Tale. Ai îndepărtat de la mine pe toți prietenii mei, m-ai făcut o pricină de scârbă pentru ei; sunt închis și nu pot să ies. Mi se topesc ochii de suferință; în toate zilele Te chem, Doamne, și-mi întind mâinile spre Tine! Oare pentru morți faci Tu minuni? Sau se scoală morții să Te laude? Se vorbește de bunătatea Ta în mormânt și de credințioșia Ta în Adânc? Sunt cunoscute minunile Tale în întuneric și dreptatea Ta în țara uitării?” (v. 3-12)

De necrezut!!! Isus S-a simțit ca și când ar fi fost „închis” într-o moarte din care nu avea să mai „iasă” vreodată, ca și când avea să moară fără să mai învie vreodată. Pentru o bună perioadă de timp, despărțirea de Tatăl a fost atât de radicală, încât nu a mai putut vedea viața dincolo de mormânt.

Și totuși – rețineți asta! – Isus a suferit toate aceste lucruri în mod **voluntar**. Când Petru a încercat să-l ia apărarea cu forța, Isus i-a spus: „Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” (Matei 26:53). Într-o altă ocazie, le-a spus ucenicilor: „Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine” (Ioan 10:18). El nu trebuia să moară, ci a ales să-și dea viața pentru noi. Nu a fost un fel de capcană din care nu a mai reușit să iasă. În orice moment al aceluia sacrificiu uimitor, El putea **alege** să ne abandoneze pentru a Se salva. Cu toate acestea, nu a **vrut** să ne lase dintr-un singur motiv – unul simplu și profund în același timp: pentru că ne iubește în mod real pe fiecare dintre noi, mai mult decât propria existență. În vârtoarea acelor momente întunecate de despărțire de Tatăl Său, Isus a trebuit să hotărască dacă viața noastră veșnică este mai prețioasă pentru El decât propria Sa viață veșnică. Atât de mare este dragostea lui Dumnezeu pentru noi! Pavel afirmă că ea „întrece orice cunoștință” (Efeseni. 3:19). Această iubire depășește granițele gândirii omenești, iar pentru a fi înțeleasă, ea trebuie primită în inimă.

Și totuși, chiar dacă Isus a experimentat realitatea deplină și teribilă a celei de-a doua morți pentru noi, nu a putut fi ținut de ea.

ÎNVIEREA LUI HRISTOS

Biblia declară despre Isus:

„Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-l legăturile morții, pentru că nu era cu puțință să fie ținut de ea” (Faptele 2:24).

Apare întrebarea: **De ce era imposibil să fie ținut de moarte?** Pentru a găsi răspunsul, trebuie să înțelegem că există o relație de cauză-efect între păcat și moarte:

„Fiindcă plata _____ este _____ ” (Romani 6:23).

„Și umblarea după lucrurile firii pământești este _____ ” (Romani 8:6).

„[...] și păcatul, odată făptuit, aduce moartea” (Iacov 1:15).

Discutați pasajul din Romani 8:1-4. Aici, Pavel pune în contrast „**legea** Duhului de viață în Hristos Isus” cu „**legea** păcatului și a morții” (Romani 8:2). Păcatul este o **lege**, un **principiu** de genul cauză-efect care produce distrugere, și nu o gamă variată de fapte interzise de un Dumnezeu tiran și capricios. Păcatul este în esență ceva distructiv și asta pentru că în sine este ceva opus dragostei, ceea ce înseamnă că

este contrar mecanismelor fundamentale ale vieții, așa cum au fost ele lăsate de Dumnezeu să funcționeze. Din acest motiv, păcatul duce în cele din urmă la moarte – moartea a doua! – dacă este lăsat să-și urmeze cursul. Aici Își intră Isus în rol ca Mântuitor al nostru. Pavel afirmă că Isus „a osândit păcatul în firea pământească” (Romani 8:3). El a biruit păcatul prin faptul că nu a avut nimic de a face cu el și manifestând până la capăt o dragoste loială față de noi, fără să țină cont de prețul pe care a fost nevoit să-l plătească. Astfel, a triumfat asupra morții pentru că, în propria Sa experiență de viață, păcatul nu a „funcționat” și nu a reușit să-L controleze. A trăit o viață curată și a murit de o moarte lipsită de orice păcat, nepătată de egoism. Păcatul nu l-a stăpânit niciodată pentru că nu i s-a supus. Ca Înlocuitor al nostru, Isus a purtat întreaga povară a vinei noastre, rămânând însă nevinovat, neutralizând astfel puterea păcatului și a morții. Învierea Sa este o dovadă a biruinței obținute.

Citiți și discutați următoarele pasaje biblice: Evrei 2:9,14-15; 2 Timotei 1:10; Apocalipsa 1:18; 2:11; 20:6.

Ce anume a „gustat” (experimentat) Isus pentru toți? _____ .

Ce efect a avut moartea lui Isus asupra morții însăși?

Cine ține acum „cheile morții și ale Locuinței morților” și ce implică ideea de „chei”?

În virtutea biruinței lui Isus, cât de multă „putere” mai are „a doua moarte” acum, pentru a ne „răni”?

Moartea este un vrăjmaș înfrânt! Isus este învingător și este privilegiul nostru să beneficiem de avantajele extraordinare ale biruinței Lui.

CONECTEAZĂ-TE

Când Isus a murit pe cruce, a demonstrat adevărul uimitor că Dumnezeu ne iubește pe fiecare în parte mai mult decât propria Sa existență și că, prin puterea acestei iubiri, El a învins păcatul și moartea pentru noi.

Datorită învierii lui Isus, învierea și viața veșnică a tuturor urmașilor Săi este o certitudine: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „**Moartea a fost înghițită de biruință**” (1 Corinteni 15:51-54). Imaginează-ți ce scenă cu totul specială va fi când toți cei ce au murit în dragostea lui Dumnezeu sunt înviați și îmbrăcați în nemurire. Nimic din ceea ce ar putea oferi această lume nu poate fi comparat cu acea zi măreață și glorioasă!

EXPERIMENTEAZĂ

În lumina dragostei plină de jertfire de sine a lui Dumnezeu pentru mine, Îl aleg pe Isus Hristos ca Mântuitor personal și aleg să umblu cu El atât acum, cât și pentru totdeauna.

Gândul că Dumnezeu prețuiește mai mult viața mea decât propria Sa existență este un lucru de-a dreptul uluitor. Ca răspuns la marea Lui dragoste pentru mine, dorința mea este să Îi răspund iubindu-L și eu. Vreau să experimentez ceea ce Ioan descrie în 1 Ioan 4:19: „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.” Din acest text reiese clar faptul că acceptarea dragostei Lui pentru mine va genera dragoste în inima mea pentru El. *Tată bun, Te rog să mă ajuți să înțeleg mai bine dragostea Ta și să-mi dai putere să Te iubesc și eu.*